Zaharia şi Elizabeta

Zaharia şi Elizabeta

„În zilele lui Irod, împăratul Iudeii, era un preot numit Zaharia, din ceata lui Abia. Soţia lui era din fiicele lui Aaron şi se chema Elisabeta. Amândoi erau drepţi înaintea lui Dumnezeu, umblând fără pată în toate poruncile şi rânduielile Domnului." (Luca 1.5-7.)

Zaharia şi Elisabeta locuiau în ţinutul muntos al Iudeii. într-o zi când a ieşit la sorţi ca Zaharia să tămâieze în Templul din Ierusalim, în timp ce o mulţime aştepta afară, îngerul Gabriel s-a arătat preotului, spunându-i: „Nu te teme, Zaharia, fiindcă rugăciunea ta a fost ascultată şi soţia ta Elisabeta îţi va naşte un fiu căruia îi vei pune numele loan. El va fi pentru tine o pricină de bucurie şi veselie; şi mulţi se vor bucura de naşterea lui, pentru că el va fi mare înaintea Domnului. Nu va bea nici vin, nici altă băutură ameţitoare, şi va fi umplut de Duh Sfânt încă din pântecele maicii sale. El va întoarce pe mulţi dintre fiii lui Israel la Domnul, Dumnezeul lor. Va merge înaintea Lui în duhul şi puterea lui Ilie, ca să întoarcă inimile părinţilor spre copii... ca să gătească pentru Dom-nul un popor bine pregătit" (Luca 1.13-17). Zaharia recunoscuse faptul că chiar un înger i-a vorbit, pentru că a fost tulburat şi l-a cuprins frica, însă nu putea crede vestea care-i fusese adusă la cunoştinţă. „Cum voi cunoaşte lucrul acesta?" a întrebat el pe înger. Iată, aceasta este inima omenească, şi chiar o inimă a unui om atât de respectabil cum era Zaharia, pe care Sfânta Scrip-tură îi descrie prin cuvintele următoare: „drept înaintea lui Dumnezeu, umblând fără pată în toate poruncile şi toate rânduielile Domnului." Şi acum iată-l că nu-i dispus a lua pe cuvânt pe îngerul Gabriel! Credeţi că noi am fi fost mai buni? Oare suntem noi totdeauna gata a primi cuvintele Unuia care este infinit mai mare ca Gabriel? Cum ne-am putea permite să-1 condamnăm pe Zaharia? Eu cred că am fi făcut şi mai rău, deoarece adesea şovăim să acceptăm Cuvântul lui Dumnezeu aşa cum este el, fără a pune întrebări.

Totuşi, Zaharia avea credinţă, pentru că altfel cum putea fi el un om „drept înaintea lui Dum-nezeu"? „Că nimeni nu este îndreptăţit înaintea lui Dumnezeu prin Lege, este evident pentru că cel drept va trăi prin credinţă" (Galateni 3.11). Este sigur că Zaharia s-a rugat pentru a avea un fiu, pentru că îngerul îi spune: „Nu te teme, Zaharia, pentru că rugăciunile tale au fost ascultate", iar rugăciunile lui au fost ascultate tocmai din cauză că au fost făcute cu credinţă. Oare nu procedam la fel şi cei mai mulţi dintre noi? Da, noi avem credinţă. Ne confruntăm zilnic cu numeroase probleme: educaţia copiilor noştri, grijile şi nevoile cotidiene, şi iată-ne totuşi tentaţi a pune întrebări Domnului.

Principala învăţătură pe care trebuie s-o tragem de aici ca părinţi constă în aceste cuvinte: „Aveţi credinţă în Dumnezeu!" A manifesta îndoiala cu privire la cuvintele îngerului a fost un fapt atât de grav, încât Zaharia a rămas mut. Oare ce se petrece în inima Domnului Isus când ne vede aşa de zăbav-nici „a-L lua pe cuvânt?" Chiar dacă suntem nişte fiinţe atât de slabe, ne place să fim crezuţi; un înger doreşte să fie crezut, şi atunci să ne îndoim noi de Acela care este cu mult mai presus de îngeri? Să ne îndoim de cuvintele Aceluia care nu poate să mintă? Să privim mai departe cum lucrează harul lui Dum-nezeu. Necredinţa lui Zaharia l-a costat impo-sibilitatea de a-şi folosi limba câteva luni, dar aceasta nu s-a răsfrânt deloc asupra copilului pentru care el s-a rugat şi care a devenit un om despre care Domnul lui (şi al nostru) a putut spune: „Adevărat vă spun că, dintre cei născuţi din femei, nu s-a ridicat nici unul mai mare decât Ioan Botezătorul" (Matei 11.11; Luca 7.28). De aceea istoria lui Ioan Botezătorul şi a părinţilor săi ne oferă atâta îmbărbătare, chiar dacă ne simţim mustraţi prin intermediul ei. Să acceptăm, cu deplină umilinţă, învăţătură şi mustrarea care provin de aici, dovedindu-ne gata să credem în Cuvântul lui Dumnezeu care „se împlineşte la tim-pul lui."

Versetul 14 insistă asupra caracterului copilului: „El va fi pentru tine o pricină de bucurie şi de veselie." Dumnezeu doreşte fierbinte ca şi copiii noştri să fie pentru noi „o pricină de bucurie şi de veselie" şi în Psalmul 127.3 El adaugă: „Fiii sunt o moştenire de la Domnul, rodul pântecelui este o răsplată dată de El." Prin urmare, dacă nu întot-deauna sunt pentru noi copiii noştri „o pricină de bucurie" mi se pare că noi înşine, ca părinţi, suntem de condamnat.